

LBRIS

We know
books

JUDIT BERG

Rumini[®]

ÎNCEPUTUL AVENTURILOR

ILUSTRAȚII: ZOLTÁN NAGY

 KREATIV

– Dar Ahtum a pus lacăt pe ușa cămării cu provizii, interveni Ronaldo.

– Ei, și? răspunse Rumini degajat, ridicând din umeri Rumini. Am cheie.

La auzul acestei vești, chiar și Baliko rămase cu gura căscată.

– Deci... aduci diseară chitara, Dani?

– O aduc, cum să nu! se animă Dani Dovleac, în timp ce Ronaldo îi anunță că-și va căuta muzicuța la care nu mai cântase de mult timp.

– Toată lumea pe poziții! răsună strigătul lui Negro de lângă vela principală.

Cei patru amici se grăbiră la treburile lor. După câțiva pași, Rumini și Baliko se traseră deoparte, lângă depozit.

– Chiar ai cheie de la cămară, Rumi? întrebă Baliko mirat. Căci, altfel, chiar nu văd de unde am putea face rost de alune.

– Bineînțeles că am! răspunse Rumini și, cu un zâmbet ștrengăresc în colțul gurii, scoase din buzunar topitorul de fier. Această „cheie” deschide orice lacăt din lumea asta.

Îi făcu cu ochiul lui Baliko, după care se apucă de lucru, fluierând voios.

CUPRINS

CAPITOLUL I

La Harponul cu Șapte Capete.....7

CAPITOLUL II

Pregătirea 18

CAPITOLUL III

Marea Lipicioasă 30

CAPITOLUL IV

Insula pustie..... 42

CAPITOLUL V

Zimțaii..... 49

CAPITOLUL VI

Norul cărămiziu 68

CAPITOLUL VII

Strâmtoarea Dragonului..... 83

CAPITOLUL VIII

Comoara de pe Insula Creastă 96

CAPITOLUL IX

Vânătorul de Aur 112

CAPITOLUL X

Lupta din Strâmtoarea Dragonului..... 122

CAPITOLUL XI

În captivitate 137

CAPITOLUL XII

Unde a dispărut Rumini?..... 151

CAPITOLUL XIII

Bazarul din Cetatea Pârșilor 167

CAPITOLUL XIV

Morti Chiorul 180

CAPITOLUL XV

Cutiuța cu viziuni 192

CAPITOLUL XVI

Cazarmele 204

CAPITOLUL XVII

Evadarea 219

CAPITOLUL XVIII

La curtea regelui pârșilor 229

CAPITOLUL XIX

Cadoul maestrului Rufus 240

CAPITOLUL XX

Petarda roșie 253

CAPITOLUL XXI

Petarda albastră 263

CAPITOLUL I

LA HARPONUL CU ȘAPTE CAPETE

Nu era nimeni în orașul rozătoarelor care să nu îi cunoască pe Trăncănici și banda sa. Pe unde treceau, lăsau în urmă geamuri sparte, coșuri de gunoi răsturnate și pereți mâzgăliți cu grafitti. Dacă apăreau prin piață, vânzătorii își acopereau speriați tarabele pline cu marfă, iar pescărușii din port se făceau nevăzuți, țipând înspăimântați, dacă le apărea în cale gașca de neoprit a șoarecilor. Poliția încerca de mult să-i prindă, dar Trăncănici și băieții lui reușeau mereu să le scape printre degete. Nici nu e de mirare, ținând cont că nicio ascunzătoare din oraș nu le era străină.

Sosise timpul pentru o nouă escapadă, iar curajosul și musculosul lider al bandei, Trăncănici, veni cu un plan nou:

– Azi vom coborî în port, la docuri, spuse el pe un ton misterios.

– Schimbăm un pic aerul? râse Bumbu, secundul.

– Ne plimbăm, ne mai clătim un pic ochii, zise Trăncănici, clătinând din cap și rânjind, după care redeveni serios. Ne vom aventura până la Harponul cu Șapte Capete.

– De ce, avem vreo treabă pe-acolo? se interesă Bumbu.

– Am avut o mică neînțelegere cu hangiuul, care a trimis polițiștii pe capul meu, așa că acum îl vom lovi unde îl doare mai tare.

– Să-nțeleg că plănuiești o lovitură de amploare? întrebă Bumbu, scărpinându-se în ureche.

– Tot ce pot să vă promit este că nu o să vă plictisiți, răspunse Trăncănici pe un ton misterios.

Membrii bandei fluierară entuziasmați, căci Trăncănici avea mereu planuri mărețe. Și de data asta ascunsese ceva în săculețul lui de piele, dar fără să spună ce. Își ridică apoi codița lungă și neliniștită spre Bumbu, dând semnalul de plecare, iar banda de șoareci porni hotărâtă spre port.

Ascuns după un morman de lăzi, stătea la pândă un șoricel cu pantaloni demodați și pulover dungat, sorbind cu interes fiecare cuvânt rostit de Trăncănici. Când banda dispăru după primul colț, se avântă după ei. Pe drum, își îndesă mâinile în buzunarele de la pantaloni, în speranța că va găsi ceva de ronțăit, dar, spre dezamăgirea lui, acestea erau ca de obicei goale. „Dacă Trăncănici m-ar primi în bandă, n-aș mai răbda niciodată de foame”, își spuse el visător, după care scrâșni din dinți.

„Într-un final, tot o să mă primească. O să le arăt eu ce pot! Și, într-o bună zi, voi prelua conducerea.”

Păși fără șovăială pe urmele găștii pe care o urmărea de zile bune peste tot, ca o umbră. Banda ajunsese la bazarul din port. La intrare se aflau tarabele cu coșuri împletite. Trăncănici le făcu prietenos cu mâna vânzătorilor speriați, iar Bumbu, secundul, luă din mers un coș împletit din trestie și, ajungând la următoarea tarabă, aruncă în el câteva curmale. Ziko, prietenul lui, fură și el două mandarine de pe partea opusă, iar cel mai slăbănog dintre ei, un șoarece cu dinții galbeni, lovi cu piciorul tomberonul de pe marginea drumului.

– Potolește-te, Gălușcă, nu e cazul să ne punem poliția în cap fix acum! îl certă Trăncănici, în timp ce coada i se avânta spre următoarea tarabă, de unde ridică, pe neobservate, o pungă cu fistic sărat, pe care se grăbi să o deschidă cu dinții.

Șoricelul era pe urmele bandei. Nu l-ar fi slăbit din ochi pe Trăncănici pentru nimic în lume. Plescăi din limbă cu admirație văzând scamatoria cu fisticul și încercă să o repete, dar tot ce reuși să facă fu să-l plesnească peste nas pe un biet bătrân. Între timp, banda ajunsese în fața cortului bătrânului vraci, care îi amenința cu pumnul ridicat:

– Plecați imediat de aici, huliganilor! Știu că voi mi-ați furat data trecută crema și săculețul cu praf de pușcă!

Trăncănici începu să râdă și le făcu semn celorlalți să-și vadă de drum. Bătrânul urla după ei ocări de nedescris, fiind atât de furios și de pornit, încât nici nu-l observă pe șoricelul care urmărea banda. Acesta trecu pe lângă bătrân, își roti codița așa cum văzuse la Trăncănici și, cu o mișcare rapidă, o încolăci în jurul sticlutei de reclamă din fața cortului. O smucitură doar și poțiunea era deja în buzunarul pantalonilor lui. Bătrânul continuă să-i înjure și să-i amenințe cu pumnul pe cei din bandă, în timp ce șoricelul îl urmă pe Trăncănici cu un zâmbet șiret.

– Am învățat-o și pe-asta. Îi voi fi de mare folos lui Trăncănici dacă mă va lua în gașcă!

Între timp, banda intrase pe străduța îngustă care ducea spre ponton. Aici se afla crâșma Harponul cu Șapte Capete, destinația lui Trăncănici și a găștii sale. Deasupra ușii masive din stejar, legat cu un lanț din metal ruginit, atârna un harpon cu șapte capete, pictat în roșu. Trăncă-

nici le făcu semn băieților să se oprească și, printr-un gest teatral, arătă spre harpon.

– Deci... ce ziceți?

– Păi, nu e treabă de copii, zise Gălușcă, clătinând admirativ din cap.

– Știu că nu e treabă de copii, neghiobule. De asta suntem aici. Vreau acest harpon. Are cineva vreo idee?

– Nu va fi ușor să-l luăm de acolo, zise Bumbu, încrețindu-și fruntea.

– Dacă ar fi fost ușor, l-aș fi trimis pe Gălușcă singur, zise Trăncănici, scuturând plictisit din mână.

Bumbu continuă să gândească cu voce tare:

– Pot să-mi imaginez cum îl tăiem cu fierăstrăul de pe lanț. De urcat e ușor și nimeni nu va auzi scârțâitul fierăstrăului, pentru că am la mine crema muțeniei, pe care am furat-o data trecută de la vraciul cel bătrân. Dar cum îl vom căra de aici? Noi șase nu suntem capabili nici măcar să-l ridicăm, iar polițiștii cu siguranță ne vor ajunge din urmă, dacă fugim cu el în spate.

Membrii bandei priveau nedumeriți. Trăncănici scui-pă cu dispreț, după care întrebă:

– Deci nimeni n-are nicio idee ca lumea?

Toți își priveau încurcați degetele de la picioare. Nimeni nu avea curajul să dea ochii cu Trăncănici. Din spatele lor însă se auzi glasul șoricelului care îi urmărise pe furiș:

– Ar trebui adus căruciorul acela pe lângă care am trecut când am intrat în bazar. Îl punem în fața ușii și,

cum e deja umplut cu fân, nimeni nu va auzi când harponul va cădea în el. Apoi va trebui doar să fie împins și cred că doi șoareci sunt de ajuns pentru asta. Se poate chiar fugi cu el. Caz rezolvat!

Toată lumea se întoarse uimită spre el.

– Ia uite unde era puștiul! se miră Ziko. Încă te ții după noi?

– Trăncănici a spus că, dacă mă voi dovedi suficient de isteț, voi putea să mă alătur bandei, zise șoricelul, ridicând din umeri. Vă urmăresc de zile întregi fără să mă fi observat. V-am analizat toate trucurile. Știu să fur, să mă furișez, ba chiar să țintesc cu praștia oricare geam de pe partea cealaltă a străzii. Și, precum vedeți, întotdeauna am idei geniale, încheie el privind spre Trăncănici.

Acesta stătu un pic pe gânduri, după care spuse:

– În regulă, ne poți ajuta. După aceea voi decide dacă te primesc în bandă sau nu.

– Am înțeles, șefu! zise puștiul cu ochii scânteind de fericire, salutând ca un adevărat soldat. Atunci... să aduc căruciorul?

– Da, îl poți aduce. Ziko, ajută-l! Iar tu, Bumbu, scoate crema aia. Fierăstrăul e la mine, încheie el, făcându-i semn lui Gălușcă să tacă tocmai când părea că vrea să zică ceva.

Banda se animă imediat. Doi se duseră să stea de pază la cele două capete ale străzii, iar Ziko și puștiul fugiră după cărucior. Bumbu îi coordona pe ceilalți care, urcându-se unul după gâtul celuiilalt, se cățărară până la harponul de deasupra ușii. Bumbu le întinse crema, iar Puva, cel mai rapid membru al bandei, unse bine de tot cu ea lanțul de care atârna harponul. Trăncănici își desfăcu fără grabă săculețul de piele și scoase din el un fierăstrău înfășurat

într-o cârpă în carouri. Puva cel cu mâini dibace începu degrabă să taie lanțul, cu toată forța de care era în stare, în timp ce cinci șoareci îl sprijineau de jos. Crema se dovedi a fi de folos, fiindcă nu se auzi niciun sunet, deși fierăstrăul tăia deja adânc fierul ruginit.

– Imediat sunt gata, spuse Puva. Vine odată căruțul ăla?

Chiar în acel moment apărură de după colț Ziko și puștiul, trăgând după ei un cărucior cu fân destul de uzat și de scârțâitor.

– Hei, Puva, nu mai tăia, imediat se rupe! strigă Gălușcă îngrijorat, dar Trăncănici îi făcu semn să tacă.

Ziko și puștiul erau deja aproape de ușă când lanțul ruginit, tăiat pe jumătate, nu mai putu susține greutatea harponului și se rupse. Harponul căzu cu o bubuitură grozavă și se lovi de cărucior care se răsturnă, dând cu puștiul de perete. La auzul bubuiturii, ușa de stejar a hanului se trânti de perete și țâșni afară un șoarece gras, cu un șorț alb care îi acoperea burta.

– Hei, infractori ordinari, ce faceți aici? strigă el, după care se întoarse către cei din han și urlă: Chemați poliția!

Dinăuntru se auziră strigăte, iar în ușă apărură mai multe capete curioase. Primul era Paul Pompon, căpitanul celui mai rapid velier de pe mare, iar în spatele lui se înșirau câțiva mateloți care tocmai luau cina.

Banda o luă imediat la sănătoasa. Cu o mișcare dibace, Trăncănici apucă de jos săculețul de piele și fierăstrăul, ca să nu lase nicio urmă, după care porni pe urmele tovarășilor săi. Puștiul, amețit un pic din cauza loviturii și încă prins între cărucior și perete, vru să se ridice, dar hangiu îl înșfăcă imediat.

– Ha, te-am prins!

– Dați-mi drumul, nu am făcut nimic! urla din răspu-
teri șoricelul, încercând să se elibereze din labele hangiu-
lui. N-auziți ce vă spun? Nu sunt cu ei. Eu eram doar în
trecere pe aici.

– Să le povestești asta polițiștilor, puștiule! mârâi han-
giul, strângându-l din ce în ce mai tare.

Chiar atunci se auzi vocea lui Paul Pompon, căpitanul:

– Puștiul chiar nu era cu ei!

– Pe ce vă bazați când presupuneți asta, domnule?
clipi hangiuul buimac.

– Pe simplul fapt că e ucenicul meu, pe vasul Regina
Vântului.

La auzul acestei afirmații, toți cei de față rămaseră cu
gurile căscate. În special puștiul, care deși privise de nenu-
mărate ori admirativ imensul velier cu trei catarge Regina
Vântului, în timp ce se legăna ancorat în port, nici măcar
în vis nu ar fi putut concepe ca el, un sărman șoricel al stră-
zii, să lucreze pe o ambarcațiune atât de celebră. Hangiuul
continua să se holbeze, iar mateloții din spatele căpitanu-
lui aveau și ei fețe destul de confuze, însă Paul Pompon îl
împinse pe hangiu și își puse mâna pe umărul șoricelului.

– Îmi povestești pe navă ce treabă ai avut pe-aici, fiule!
spuse el pe un ton familiar.

Apoi, întorcându-se spre șoarecele vânjos care privea
uimit din ușă, adăugă:

– Sebastian, terminați-vă cina, apoi veniți după noi!
Ne vedem pe Regina Vântului. Eu o să-l conduc pe băiat
înapoi pe navă, ca să nu intre iar în vreun bucluc.

Sebastian și cei din spatele său clătinară aprobator din
cap, fără să înțeleagă însă ce se întâmplă. Știau cu toții că
puștiul nu era ucenic pe Regina Vântului, la fel cum era

evident că încercase să fure, alături de cei din bandă, em-
blema hanului Harponul cu Șapte Capete. Oare de ce-l
salvase Paul Pompon de polițiști? Și de ce mințise că puș-
tiul e ucenicul lui?

La asta se gândea și șoricelul, în timp ce pășea supus,
așteptând ca burtosul căpitan de navă, cu vocea sa tună-
toare, să-i explice de ce l-a ajutat. Însă Paul Pompon nu
părea să aibă chef de vorbă. Ținea în continuare mâna pe
umărul șoricelului, conducându-l spre velierul imens care
se legăna în port.

În cele din urmă, când ajunseră lângă pontonul care
conducea spre navă, căpitanul se opri și, cu sprâncenele
încruntate, se uită spre puști.

– Mulțumesc de ajutor, domnule! zise șoricelul temă-
tor, încercând să scape din strânsoarea căpitanului, numai
că Paul Pompon nu-i dădu drumul.

– Te-am văzut de multe ori în port, spuse căpitanul
într-un final.

Vocea sa era aspră, dar ochii îi sclipeau într-un mod
prietenos.

– Pari un puști de treabă, ba chiar deștept. Nu-ți dori
să faci parte din grupul acela de tâlhari! Poți mai mult,
crede-mă!

– Ei, cum să nu... Nimeni nu stă de vorbă cu un va-
gabond ca mine, izbucni șoricelul. Mă gonesc oriunde aș
merge. Și să mănânc pot doar dacă mai fur câte ceva. Mă
gândeam că măcar ei mă vor accepta.

– Dar când ai dat de greu te-au lăsat baltă, zise căpi-
tanul clătînând din cap. Nu vrei mai bine să înveți și să
lucrezi? Dacă înveți o meserie, vei avea un loc de muncă și
nu vei mai fi nevoit să furi mâncare.